

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Zdeňka Pivoňky a soudců Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Alexandra Krysla, v právní věci žalobce **T.G., a.s.**, IČ 45349088, se sídlem Plzeň, Jiráskovo nám. 816/4, zastoupeného Mgr. Lukášem Hegnerem, advokátem se sídlem Plzeň, Jiráskovo nám. 816/4, proti žalovanému **Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25.10.2010, č.j. DSH/14309/10, ve znění rozhodnutí žalovaného ze dne 9.3.2011, č.j. DSH/3025/11,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 25.10.2010, č.j. DSH/14309/10, ve znění rozhodnutí žalovaného ze dne 9.3.2011, č.j. DSH/3025/11, a usnesení Magistrátu města Plzně ze dne 5.8.2010, č.j. MMP/131695/10, se **z r u š u j í** a věc se **v r a c í** k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je **p o v i n e n** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 10.640 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, k rukám Mgr. Lukáše Hegnera, advokáta.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25.10.2010, č.j. DSH/14309/10 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti usnesení Magistrátu města Plzně (dále jen „prvoinstanční orgán“) ze dne 8.8.2010, č.j. MMP/131695/10 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Rozhodnutím ze dne 9.3.2011, č.j. DSH/3025/11, žalovaný v napadeném rozhodnutí podle § 70 správního řádu opravil zřejmou nesprávnost. Prvoinstančním rozhodnutím bylo podle § 66 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, zastaveno řízení o provedení registrace

vozidla podle § 6 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o podmínkách provozu“) s tím, že žalobce v určené lhůtě neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračovat v řízení.

Žalobce žalobu odůvodnil tím, že žalovaný ve výroku napadeného rozhodnutí konstatoval, že podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítá odvolání žalobce a potvrzuje prvoinstanční rozhodnutí. Prvoinstanční orgán však řízení nezastavil podle § 6 zákona o podmínkách provozu, jak chybně konstatoval ve výroku napadeného rozhodnutí žalovaný, ale podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Ačkoliv žalovaný ve výroku napadeného rozhodnutí tvrdí, že prvoinstanční rozhodnutí potvrdil, fakticky jej změnil, a to v označení právní normy, podle níž bylo řízení zastaveno. Nadto je nutno konstatovat, že § 6 zákon o podmínkách provozu není procesní normou, a nelze proto podle citovaného ustanovení řízení zastavit. Napadené rozhodnutí ve spojení s prvoinstančním rozhodnutím je proto zmatečné, a tudíž i nepřezkoumatelné. Žalobce dále namítal, že napadené rozhodnutí neobsahuje označení žádné konkrétní právní normy, podle níž byl žalobce povinen předložit prvoinstančnímu orgánu doklad o zaplacení poplatku podle § 37e zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech, v souvislosti s předmětným řízením. Žalobce je přesvědčen, že žádná taková právní norma ani neexistuje a prvoinstanční orgán požadoval po žalobci v správního řízení splnění povinnosti (doložení dokladu o úhradě předmětného poplatku), kterou zákon neukládá, a to v rozporu s čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce konstatoval, že doložil veškeré zákonem požadované doklady, a to i za předpokladu, že by správní soud dospěl k závěru, že předmětný úkon žalobce byl jak formálně, tak fakticky žádostí o registraci vozidla ve smyslu § 6 citovaného zákona, tj. veškeré doklady taxativně vyjmenované v § 6 odst. 5 citovaného zákona. Je proto přesvědčen, že nejsou splněny podmínky pro zastavení řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu v dané věci. Žalobce dále namítal, že se žalovaný fakticky nevypořádal s odvolací námitkou, která procesní norma má být na danou věc, tj. na správu poplatku podle § 37e zákona o odpadech aplikována. Žalobce je od počátku řízení přesvědčen, že na správu poplatku podle § 37e zákona o odpadech je nutné aplikovat zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, a to v souladu s § 1 tohoto zákona. Zákon o právech daní a poplatku přitom upravuje sankce za případné nesplnění poplatkové povinnosti, přičemž sankci zastavením řízení při nesplnění daňové povinnosti na rozdíl od jiných procesních předpisů neobsahuje. Žalobce konstatoval, že aplikace § 66 správního řádu, tím spíše zákona o správních poplatcích, je nepřipadná, což vyplývá z povahy daného poplatku (hmotněprávní povinnost) na rozdíl od poplatků správních jako poplatků za řízení, jejichž úhrada je skutečně podmínkou provedení správního řízení. Přitom § 37e zákona o odpadech sám nestanoví, jaké jsou sankce za nezaplacení poplatku, pouze stanovuje jeho splatnost (tj. při zahájení řízení). Ani z žádného jiného právního předpisu sankce zastavením předmětného řízení při prodlení s úhradou této daňové povinnosti nevyplývá. Žalobce je tudíž přesvědčen, že úhrada citovaného poplatku není podmínkou řízení, jak chybně uzavřel žalovaný, ale daňovou povinností ve smyslu zákona o správě daní a poplatků. Při úvahách o tom, jaké právní normy mají být vdaném řízení aplikovány, vycházel žalovaný zjevně z chybné premisy o tom, že pojmy „poplatek“ a „správní poplatek“ jsou synonyma, jak vyplývá z jeho závěrů uvedených na str. 7 napadeného rozhodnutí: „...tato úvaha je bezpředmětná vzhledem k tomu, že zákon č. 634/2004 Sb., obsahuje speciální sankci za neuhrazení poplatku“ k odvolací námitce žalobce o tom, že na správu předmětného poplatku měl být aplikován právě zákon o správě daní a poplatků. Přitom legální výklad pojmu „správní poplatek“ podává ustanovení § 2 odst. 1

zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích. Poplatek podle § 37e zákona o odpadech mezi tyto nenáleží. Aplikace norem obsažených v zákoně o správních poplatcích na správu jiných daní či poplatků je zjevně neústavní aplikací per analogiam legi a žalovaný tímto porušil ústavně garantovaná práva žalobce, konkrétně čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Pakliže by platil tento závěr žalovaného, muselo být předmětné řízení zastaveno podle § 66 odst. 1 písm. d) správního řádu, nikoliv podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Žalobce dále namítal, že žalovaný nesprávně zaměňuje pojmy „zákonná povinnost“ a „podmínky řízení“. Žalobce sice souhlasí s tím, že podmínky registrace vozidla jsou upraveny v § 6 zákona o podmínkách provozu, avšak je přesvědčen, že tyto podmínky jsou zde vymezeny taxativně. Pokud tedy doklad o úhradě poplatku podle § 37e zákona o odpadech není v § 6 odst. 5 zákona o podmínkách provozu uveden (na rozdíl např. od dokladu o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), nelze jeho předložení považovat za podmínku řízení, neboť by tím došlo ke svévolnému rozšíření podmínek řízení nad rámec zákona, což žalovaný v daném řízení fakticky učinil. Nepředložení předmětného dokladu proto nelze po právu považovat za vadu podání, neboť žádný zákon neukládá jako podmínku registrace vozidla předložení toho dokumentu. Naopak lze souhlasit se závěry žalovaného o tom, že úhrada poplatku na podporu sběru, zpracování, využití a odstranění vybraných autovraků je upravena v ustanovení § 37e zákona o odpadech. Jedná se o zákonnou povinnost obsaženou v normách hmotného práva, kterou lze vymáhat jinými postupy, než kterými lze sankcionovat nesplnění podmínek řízení. Žalobce dále k obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že v průběhu celého řízení nebyl žalobci vyměřen poplatek ve výši 5.000 Kč, který by žalobce nezaplatil. Žalovaný tedy zjevně vycházel při vydání napadeného rozhodnutí z chybných skutkových zjištění. Chybná právní konstrukce žalovaného je uvedena na straně 6 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný konstatoval: „Zmíněná žádost byla podána jako žádost o registraci vozidla, což je možno prokázat na obsahu ustanovení § 6 zákona, ...“. Zákon nelze považovat za důkazní prostředek, nemůže tudíž ani prokazovat, zda předložená žádost byla fakticky žádostí o registraci vozidla ve smyslu § 6 zákona o podmínkách provozu, nebo žádostí o zápis změn údajů ve smyslu § 11 citovaného zákona. Citovaný závěr žalovaného nadto absolutně nesouvisí s námitkou nezákonného zatažení předmětného řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, jak ji i v předmětné části odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný vymezil. Konečně je i v hrubém rozporu se závěrem žalovaného obsaženým na straně 8 napadeného rozhodnutí, podle něhož „...z důvodu fúze uvedených společností nastala u tohoto vozidla pouze změna údajů zapisovaných v registru silničních vozidel“, a žádost žalobce měla být správními orgány od počátku považována za žádost o zápis změn údajů v registru vozidel ve smyslu § 11 citovaného zákona, a to v souladu se zásadou správního řízení posuzovat každý právní úkon podle jeho obsahu, nikoliv podle jeho formy. Obdobně neurčité závěry lze shledat v absolutně protichůdných závěrech žalovaného na straně 6 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný uzavřel: „K námitce, kdy odvolatel považuje usnesení o zastavení řízení za sankci, odvolací orgán uvádí, že usnesení o zastavení řízení není sankcí“, ve vztahu k závěrům uvedeným na straně 7 téhož rozhodnutí, kde žalovaný sám uzavřel: „...zákon č. 634/2004 Sb. obsahuje speciální sankce za neuhrazení poplatku“. Konečně za absolutní nonsens považuje žalobce závěry žalovaného uvedené na str. 8 napadeného rozhodnutí, kde žalovaný konstatoval v souladu s tvrzeními žalobce: „...z důvodu fúze uvedených společností nastala u tohoto vozidla pouze změna údajů zapisovaných v registru silničních vozidel“, přičemž zápis změn údajů do registru silničních vozidel je zjevně specifickým úkonem upraveným samostatně v § 11

citovaného zákona a odlišně od registrace vozidla dle § 6 téhož zákona. Podle právního názoru žalobce nezakládá zápis změn údajů do registru vozidel ve smyslu § 11 citovaného zákona poplatkovou povinností podle § 37e zákona o odpadech na rozdíl od registrace vozidla do téhož registru podle § 6 zákona o podmínkách provozu. Žalovaný ovšem na tento svůj právní závěr navázal tak, že: „Vozidlo je v této fázi vedeno v registru silničních vozidel se statutem „v převodu“, ale ještě není registrováno na konkrétního provozovatele a vlastníka“, aniž odkázal na jakoukoliv právní normu. Přitom při zápisu změny údajů podle § 11 zákona nedochází vůbec k „odregistrování“ vozidla z registru silničních vozidel a vozidlo se tudíž nemůže nacházet ve statutu „v převodu“. Oba citované závěry vedle sebe nemohou zjevně obstát. Žalobce konstatoval, že trvá i na své odvolací námitce, že v důsledku fúze sloučením nabyl vlastnické právo a právo provozovat předmětné vozidlo ex lege ke dni následujícímu zápis fúze do obchodního rejstříku a předmětný úkon žalobce je fakticky jen žádostí o provedení deklaratorního zápisu změn údajů zapisovaných v registru silničních vozidel podle § 11 citovaného zákona, nikoliv registrací vozidla podléhající poplatkové povinnosti podle § 37e zákona o odpadech.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že napadené rozhodnutí bylo žalovaným fakticky potvrzeno, což vyplývá jak z výroku napadeného rozhodnutí („potvrzuje“), tak z právního ustanovení žalovaného rozhodnutí („ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu“). Z uvedených důvodů nemůže žalovaný připustit, že prvoinstanční rozhodnutí změnil, i když je možno souhlasit s tím, že ustanovení § 6 zákona nevyjadřuje procesní normu pro zastavení řízení. Žalovaný jen konstatoval ve svém rozhodnutí ustanovení odborného zákona (§ 6), podle kterého je věc uvedené žádosti řešena, přičemž z napadeného rozhodnutí nevyplývá jakákoliv změna prvoinstančního rozhodnutí. Žalovaný konstatoval, že přes právě řečené vydal opravné rozhodnutí podle § 70 správního řádu, kterým tuto nesprávnost opravil. Žalovaný dále uvedl, že povinnost k úhradě poplatku je stanovena ustanovením § 37e zákona o odpadech, přičemž zákon o odpadech je speciálním zákonem. Ustanovení § 37e) určuje jasně pro daný případ postup i povinnost k uhrazení poplatku, a to při převodu vozidla z jednoho provozovatele na druhého. Dne 1.1.2009 nabyl účinnosti zákon č. 383/2008 Sb., kterým byl změněn zákon o odpadu, na podporu sběru, zpracování, využití a odstranění vybraných autovraků. Žalovaný konstatoval, že není možno považovat předmětné správní řízení za nezákonné a protiústavní, souhlasí s prvoinstančním orgánem v jeho postupu, jelikož prvoinstanční orgán postupoval ve věci v souladu s příslušnou a odpovídající legislativou, tj. správním řádem, zákonem o podmínkách provozu, zákonem o odpadech a zákonem o správních poplatcích. K právě uvedenému je nutno dodat, že se plně uplatní zásada vyjádřená v § 2 odst. 1 správního řádu, totiž že správní orgán postupuje v souladu se zákony (zde konkrétně v souladu se zákonem o odpadech). Žalovaný dále uvedl, že prvoinstanční orgán postupoval v souladu s příslušnými právními předpisy, kdy podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu v případě, že nedošlo u podané žádosti k jejímu doložení dokladem o zaplacení poplatku, řízení usnesením zastavil, přičemž byl žadatel k tomuto doložení dvakrát vyzván, to dne 22.6.2010 a dne 9.7.2010, ovšem pokaždé na tuto výzvu reagoval záporně, tj. zmíněný doklad o zaplacení poplatku nepředložil či odmítal doložit. Proto také považuje konání prvoinstančního orgánu za odpovídající a provedené v souladu s právními předpisy. Ve zmíněném ustanovení zákona (§ 66 odst. 1 písm. c) správního řádu) je tato možnost spočívající v zastavení řízení pro správní orgán jasně deklarována a prvoinstanční orgán ani nemohl jiným způsobem postupovat. Zákon o

odpadech jasně svoji pravomoc týkající se poplatků na podporu sběru, zpracování, využití a odstranění vybraných autovraků vymezuje, kdežto v zákoně o správě daní a poplatků, který je preferován žalobcem, není uvedený druh předmětného poplatku žádným způsobem zmiňován. Žalovaný dále konstatoval, že zákon o správních poplatcích je zákonem s názvem „o správních poplatcích“ a slova „správní poplatek“ je pak slovy „poplatek“ v tomto zákoně takto dále citována. Dále tento zákon upravuje dle ustanovení § 1 správní poplatky a výkon jejich správy, zejména jejich vyměřování a vybírání, prováděné orgány moci výkonné a dále orgány samosprávních celků a právnických osob, pokud vykonávají působnost v oblasti státní správy, z čehož vyplývá i příslušnost ke správě poplatku za registraci vozidla. Žalovaný uvedl, že v ustanovení § 37e zákona o odpadech se mimo jiné jednoznačně uvádí, že žadatel o registraci použitého vybraného vozidla do registru silničních vozidel podle zvláštního právního předpisu je povinen zaplatit poplatek na podporu sběru, zpracování, využití a odstranění vybraných autovraků. Žalovaný k námitce žalobce týkající se možnosti zastavení řízení buď podle § 66 odst. 1 písm. d) správního řádu nebo podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu (resp. § 6 zákona), uvedl, že neshledal pochybení u prvoinstančního orgánu, který správní řízení o provedení registrace vozidla podle § 6 zákona zastavil podle ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, a to z důvodu, že žalobce jako žadatel neodstranil podstatné vady žádosti, které brání pokračovat v řízení. Tyto důvody odpovídají výše uvedenému ustanovení správního řádu. Prvoinstanční orgán podmínil vyřízení žádosti o registraci vozidla tím, že žadatel doloží doklad o zaplacení zmíněného poplatku podle zákona o odpadech, ale ten takto neučinil. Žalovaný dále uvedl, že z ustanovení § 37e zákona o odpadech, konkrétně ze změny tohoto zákona ode dne 1.1.2009, jasně vyplývá povinnost žalobci k uhrazení tohoto poplatku v tomto daném případě, tj. při převodu vozidla z jednoho provozovatele na druhého provozovatele. Žalovaný dále uvedl, že není možno považovat za chybnou právní konstrukci, jakým způsobem byl správním orgánem prokázán způsob podání žádosti, jestli podle § 6 nebo dle § 11 zákona, tzn. zda šlo o registraci či zápis změn v registru. Prvoinstanční orgán správně vyhodnotil, že v předmětném případě se jedná o registraci vozidla, a to vzhledem k tomu, že v rámci podané žádosti došlo ke změně vlastníka a provozovatele z jedné společnosti na druhou. Ustanovení § 6 a posléze i § 7 zákona mimo jiné uvádí, že každý, kdo hodlá provozovat na území ČR silniční motorové vozidlo, je povinen tato vozidla přihlásit k registraci na předepsaném tiskopisu u příslušného obecního úřadu obce s rozšířenou působností. Jak vyplývá z ustanovení § 20 odst. 3 vyhlášky č. 243/2001 Sb., o registraci vozidel, v případě, že vlastník nebo provozovatel vozidla hodlá vozidlo přeregistrovat na jiného vlastníka nebo provozovatele, hlásí provozovatel vozidla se souhlasem vlastníka vozidla tuto změnu na předepsaném tiskopisu u registračního místa, kde je jeho vozidlo registrováno. Nový vlastník nebo provozovatel vozidla se souhlasem vlastníka vozidla žádá poté o zaregistrování tohoto vozidla na předepsaném tiskopisu u registračního místa, v jehož správním obvodu má své místo trvalého nebo povoleného pobytu nebo místo podnikání. Jedná se tedy v tomto případě skutečně o registraci vozidla, nikoliv o změnu v registru vozidel. Zákon, či zmíněná vyhláška, řeší pouze technické či evidenční podmínky týkající se vozidla ve vztahu k provozu na pozemních komunikacích, nikoliv majetkové vztahy. Z těchto důvodů je nutno považovat podle zákona žalobce za nového vlastníka a provozovatele vozidla, který je povinen toto vozidlo na sebe zaregistrovat v souladu s ustanovením § 6 zákona. Z uvedeného tím pádem vyplývá i povinnost nového vlastníka a provozovatele k úhradě poplatku podle zákona o odpadech. Žalovaný dále konstatoval, že zastavení řízení není možno považovat za sankci, neboť tento akt jednoznačně vyplývá podle

ustanovení § 66 správního řádu z konkrétní situace, kdy nedošlo k uhrazení poplatku, přičemž po odstranění vady podání žádosti je možno v řízení dále pokračovat. Část, kde žalovaný poznamenal, že zákon o správních poplatcích obsahuje speciální sankci za neuhrazení poplatku, měl žalovaný na mysli ustanovení § 10 týkající se dohledu územních finančních orgánů na příjmy státního rozpočtu, ale je přesvědčen, že vyjádření, jak jej připomíná žalobce, nemá na věc žádný další podstatný vliv. S připomínkou žalobce, že podle § 6 zákona je stanovena poplatková povinnost a podle § 11 zákona nikoliv, je možno jen souhlasit. Žalovaný dále uvedl, že v rámci zaregistrování vozidla na jiného provozovatele či vlastníka se při registraci nejprve toto vozidlo musí uvést do stavu „v převodu“, kdy je do programu nejprve zadán údaj o novém provozovateli, což odpovídá změně v registru vozidel, kterou původní provozovatel či vlastník avizuje údaje o budoucím provozovateli či vlastníku vozidla. Poté po doložení příslušných podmínek podle ustanovení § 6 zákona je tento nový provozovatel zaregistrován a vydány mu náležitosti vozidla k jeho provozu na pozemních komunikacích. Na případ, kdy fúzí přechází jedna společnost na druhou, není v případě předmětného vozidla zákonem pamatováno. Zákonem o podmínkách provozu a prováděcí vyhláškou jsou řešeny pouze evidenční a technické problémy spojené s registrací vozidla. V rámci přeměny obchodní společnosti došlo ke změně, kterou provozovatel vozidla nahlásil obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností a kterou správní orgán v registru vozidel zapsal včetně registru vozidel. Od tohoto okamžiku je vozidlo ve stadiu „v převodu“, není ale zaregistrováno na konkrétního, nového provozovatele či vlastníka. Žalovaný zopakoval, že podaná žádost byla správně vyhodnocena k vyřízení podle § 6 zákona, tedy jako žádost o registraci vozidla. Proto se žalobce musí řídit podmínkami stanovenými v ustanovení § 6 zákona. Poplatková povinnost je v tomto případě zaregistrování vozidla řešena zákonem o správních poplatcích. Vzhledem k tomu, že zmíněné vozidlo dále podléhá povinnosti úhrady poplatku podle § 37e zákona o odpadech, tj. poplatku na podporu sběru, zpracování, využití a odstranění vybraných autovraků, byl žalobce povinen uhradit i tento poplatek v již určené výši 5 000 Kč.

Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

Žalobce namítl, že napadené rozhodnutí neshledává správným ani ve znění opravného rozhodnutí, neboť ve něm není řádně specifikována procesní norma podle níž byl návrh zamítnut, když žalovaný pouze ve výroku opravného usnesení uvádí § 66 odst. 1 správního řádu, aniž specifikuje písmeno tohoto ustanovení. Je přitom zjevné, že § 66 odst. 1 správního řádu obsahuje několik skutkových podstat. Navíc má žalobce za to, že rozhodnutí, jímž došlo k opravě zřejmých nesprávností, fakticky mění právní kvalifikaci napadeného rozhodnutí a není opravou zřejmých nesprávností ve smyslu příslušných ustanovení správního řádu.

Žalovaný uvedl, že žalobci je důvod, proč byla věc zamítnuta, resp. zastavena, znám, neboť s tímto konkrétním důvodem pracuje v žalobě. Žalobce nařiká, že správní orgány nebyly oprávněny při přeregistraci vozidla požadovat poplatek za sběr autovraků. Žalovaný konstatoval, že připouští, že tato povinnost není obsažena v zákoně o podmínkách provozu z roku 2001, ale to je obecný problém neprovázanosti zákonů v oblasti správního práva. Povinnost je zde jednoznačně dána zákonem o odpadech, který celou záležitost řeší v § 37e odst. 1. Podle správního řádu je povinností správního orgánu při vydání rozhodnutí řídit se právními předpisy a věc tedy nemůžeme zužovat na zákon o podmínkách provozu, který

uvedenou záležitost nemá upravovat. Zákon o odpadech jednoznačně stanoví, že předmětný poplatek hradí žadatel o přeregistraci vozidla a hradí se v okamžiku první přeregistrace vozidla. Tzn. poplatek se platí ve fázi správního řízení o věci samé. Pokud by byla akceptována argumentace žalobce, že správní orgán měl žádosti vyhovět a poplatek nevyžadovat, potom by správní orgán porušil ustanovení zákona o odpadech. Žalobce by potom vlastně vůbec nemusel poplatek hradit, neboť zákon uvádí, že se hradí při přeregistraci vozidla, která by již proběhla. Žalovaný dále připouští, že procesně bylo tuto věc možno řešit i jiným způsobem, tzn. rozhodnutím zamítnout žádost podle správního řádu, nicméně pro žadatele tato forma není rozhodující, žádosti nebylo vyhověno. Ať už se jednalo o zastavení řízení, nebo by se mělo jednat o zamítnutí žádosti, výsledek by byl stejný. Být vlastníkem vozidla znamená mít především povinnosti, tyto povinnosti nekonstituuje správní orgán, ale přímo zákonodárce, a ten stanovil ve vztahu k přeregistraci vozidla povinnost uhradit předmětný poplatek u některých druhů vozidel a budoucí vlastník vozidla si musí být této povinnosti vědom. Zákon o odpadech říká, že tento poplatek hradí žadatel po přeregistraci, tzn. osoba, která ke správnímu orgánu podala žádost o přeregistraci. Zároveň zákon o odpadech říká, že poplatek se platí při první přeregistraci vozidla, tzn. v momentě probíhajícího správního řízení. Bylo proto povinností správního orgánu úhradu poplatku požadovat. Pokud by tak neučinil, žalobce už by potom nemusela poplatek vůbec hradit, protože po kladném vyřízení její žádosti by již nebyla v postavení žadatele o přeregistraci.

V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

Předně je nutné konstatovat, že podle § 75 odst. 2 s.ř.s. soud přezkoumává v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí. Výrok prvoinstančního rozhodnutí je opřen o ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, přičemž jím došlo k zastavení správního řízení. Žalovaný se s tímto výrokem ztotožnil. Má-li soud přezkoumat zákonnost tohoto výroku, nemůže se zabývat ničím jiným, než posouzením otázky, zda zde byl či nebyl důvod pro zastavení správního řízení podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Tento postup je výrazem zásady subsidiarity soudní ochrany zakotvené již v ustanovení § 5 s.ř.s. Podle tohoto ustanovení nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, lze se ve správním soudnictví domáhat ochrany práv jen na návrh a po vyčerpání řádných opravných prostředků, připouští-li je zvláštní zákon. Soud se tudíž může zabývat toliko přezkumem těch výroků, které se staly součástí správních rozhodnutí a vůči nimž byly vyčerpány všechny řádné opravné prostředky. Nestal-li se tedy určitý výrok součástí správního rozhodnutí, nelze se posouzením jeho zákonnosti či nezákonnosti v soudním řízení vůbec zabývat. Na tomto místě je nezbytné poznamenat, že není správné tvrzení žalovaného učiněné při soudním jednání o tom, že dojde-li k zastavení řízení, je to v podstatě to samé, jako když dojde k zamítnutí žádosti. Zastavení řízení je deklarací skutečnosti, že pro konkrétní překážku není vůbec možné v řízení pokračovat a dospět k rozhodnutí o věci samé. Naproti tomu rozhodnutí o zamítnutí žádosti je negativním rozhodnutím o věci samé.

Odkazem na shora uvedené se soud nemohl zabývat žalobními námitkami směřujícími do věci samé, tj. jakým způsobem mělo být o žádosti žalobce věcně rozhodnuto. Stejně tak

soud nemohl přezkoumat k těmto námitkám žalovaným zaujaté závěry, neboť tyto nijakým způsobem neskýtají oporu výroku správních orgánů o zastavení řízení.

V souladu s ustanovením § 68 odst. 2 správního řádu patří mezi povinné náležitosti výrokové části správního rozhodnutí uvedení řešení otázky, která je předmětem řízení a právní ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno. Prvoinstanční orgán ve výroku prvoinstančního rozhodnutí jasným způsobem uvedl, že řízení o žádosti žalobce zastavuje, přičemž i přesným způsobem označil ustanovení, o které svůj výrok opírá, tj. ustanovení § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu. Žalovaný ve výroku napadeného rozhodnutí jasným způsobem uvedl, že odvolání žalobce zamítá a prvoinstanční rozhodnutí potvrzuje, přičemž i přesným způsobem označil ustanovení, o které svůj výrok opírá, tj. ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu. Uved-li žalovaný ve výroku napadeného rozhodnutí, že prvoinstančním rozhodnutím bylo správní řízení zastaveno podle § 6 správního řádu, konstatoval obsah výroku napadeného rozhodnutí zcela nad rámec povinné náležitosti svého výroku. Učinil tak sice nesprávně, což také následně uznal a opravným usnesením napravit, když ustanovení § 6 nahradil ustanovením § 66, avšak z této skutečnosti rozhodně nevyplývá, že by napadeným rozhodnutím došlo k jakékoli změně prvoinstančního správního rozhodnutí. Výrok napadeného rozhodnutí byl i tak jednoznačný, když došlo k zamítnutí odvolání a potvrzení prvoinstančního rozhodnutí, nikoli ke změně prvoinstančního rozhodnutí. Ani z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by žalovaný zaměnil důvod zastavení správního řízení za jiný. Soud proto nepovažuje důvodnými námitky žalobce o nejednoznačnosti výroku napadeného rozhodnutí.

Podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu správní orgán řízení o žádosti usnesením zastaví, jestliže žadatel v určené lhůtě neodstraní podstatné vady žádosti, které brání pokračování v řízení.

Z předmětného ustanovení vyplývá, že řízení o žádosti může být zastavenou pouze tehdy, je-li zde podstatná vada žádosti, účastník řízení byl k odstranění této vady vyzván, vadu ve stanovené lhůtě neodstraní a podstatná vada žádosti brání pokračování řízení.

Prvoinstanční orgán se v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí v podstatě vůbec nezabýval tím, z jakých důvodů je nutné považovat neuhrazení poplatku podle § 37e zákona o odpadech za podstatnou vadu žádosti o registraci vozidla do registru silničních vozidel, neuvedl ani, proč neuhrazení poplatku podle § 37e zákona o odpadech brání pokračování řízení, tj. proč není vůbec možné o žádosti věcně rozhodnout. K poplatku podle § 37e zákona o odpadech pouze uvedl, že „dne 1.1.2009 nabyl účinnosti zákon č. 383/2008 Sb., kterým byl mimo jiné změněn zákon o odpadech. Ustanovení § 37e tohoto zákona nově nařizuje povinnost žadateli o registraci nebo první přeregistraci použitého vybraného vozidla zaplatit poplatek na podporu sběru, zpracování, využití a odstranění vybraných autovraků. Poplatek se platí při první registraci nebo přeregistraci tohoto vozidla. Podle názoru správního orgánu se v souladu s názorem Ministerstva financí na toto řízení podle § 82 odst. 1 zákona o odpadech, vztahuje správní řád. Z absence odkazu na jiný postup než správní řád v § 37e zákona o odpadech, oproti např. § 17a odst. 6, které správu poplatku za komunální odpad podřazuje režimu zákona upravujícího správu daní, lze vyvodit záměr zákonodárce, ponechat uložení peněžního plnění v tomto případě v obecném režimu správního řádu a současně tak

vyloučit jeho daňový charakter. Při současné existenci § 106 odst. 3 správního řádu, jde o tzv. procesní dělenou správu, kdy postup při ukládání peněžitého plnění se řídí jiným procesním předpisem než zákonem o správě daní a poplatků a až při placení poplatku se postupuje podle zákona o správě daní a poplatků.. Není v tomto případě rozhodné, že komplexní správu poplatku (od jeho uložení až po jeho zaplacení) provádí jeden orgán, i když podle různých procesních režimů. Z popisu předmětného poplatku a vycházejí z obsahu § 37e zákona o odpadech, lze navíc dovodit u tohoto poplatku obdobný charakter jako u poplatku správního v tom smyslu, že pokud nebude uhrazen, nebude registrace provedena. Z toho vyplývá, že úvaha o aplikaci procesu vymáhání podle ZSDP je bezpředmětná, neboť zákon o správních poplatcích obsahuje speciální sankci za včasné neuhrazení poplatku“.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí k odůvodnění postupu podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu uvedl, že „usnesení o zastavení řízení není sankcí, ale pouze jedním z úkonů či kroků správního orgánu v souladu s ustanovením § 66 správního řádu v případě, že nedošlo u podané žádosti k jejímu doložení potřebnými podklady. K doložení těchto podkladů byl přitom odvolatel vyzván dvakrát, a to dne 22.6.2010 a dne 9.7.2010, přičemž odvolatel pokaždé na tuto výzvu reagoval záporně, tj. zmíněný doklad o zaplacení poplatku nepředložil či odmítal doložit. Proto považuje odvolací orgán konání prvoinstančního orgánu za odpovídající a provedené v souladu s právními předpisy. Na námitku odvolatele, že doklad o uhrazení poplatku není vymezen jako obligatorní náležitost žádosti dle ustanovení § 6 zákona ani doklad o úhradě poplatku dle ust. § 37e) zákona č. 185/2001 Sb., není v citovaném ustanovení vyjmenován jako zákonná podmínka pro provedení registrace vozidla, odvolací orgán uvádí, že zákon č. 185/2001 Sb., který je speciálním zákonem, v ustanovení § 37e určuje zřetelně pro daný případ postup i povinnost odvolateli k uhrazení poplatku v tomto daném případě, tj. při převodu vozidla z jednoho provozovatele na druhého provozovatele. Na poplatek v případě zápisu vozidla do registru vozidel, na něž se vztahuje ustanovení § 37e zákona č. 185/2001 Sb., i když se jedná o změnu majetkových poměrů v obchodní společnosti z důvodu-fúze, nemůže být a není aplikován žádný jiný speciální zákon. K námitce, kde odvolatel aplikuje na poplatek dle ust. § 37e zákona č. 185/2001 Sb., procesní úpravu zákona o správě daní a poplatků (ZSDP), a sice to, že nelze při výběru poplatku uplatňovat procesní sankce, ale jen sankce stanovené příslušným právním předpisem pro správu daní a poplatků, je nutno poznamenat, že tato úvaha je bezpředmětná vzhledem k tomu, že zákon č. 634/2004 Sb., obsahuje speciální sankci za neuhrazení poplatku“. Žalovaný dále uvedl, že „k námitce, kdy účastník řízení nesouhlasí s tím, aby uhrazení poplatku na podporu sběru, zpracování, využití a odstranění vybraných autovraků bylo podmínkou provedení zápisu změn v registru vozidel, odvolací orgán uvádí, že podmínky registrace vozidla jsou stanoveny v § 6 zákona a povinnost k úhradě poplatku jasně stanovuje § 37e zákona č. 185/2001 Sb.“

Soud se nedomnívá, že by nezaplacení poplatku podle § 37e zákona o odpadech bylo podstatnou vadou žádosti, která by bránila pokračování v řízení o žádosti.

Podle § 45 odst. 1 správního řádu musí mít žádost náležitosti uvedené v § 37 odst. 2 a musí z ní být patrné, co žadatel žádá nebo čeho se domáhá. V ustanovení § 37 odst. 2 správního řádu je uvedeno, že z podání musí být patrné, kdo je činí, které věci se týká a co se navrhuje. Fyzická osoba uvede v podání jméno, příjmení, datum narození a místo trvalého

pobytu, popřípadě jinou adresu pro doručování podle § 19 odst. 3. V podání souvisejícím s její podnikatelskou činností uvede fyzická osoba jméno a příjmení, popřípadě dodatek odlišující osobu podnikatele nebo druh podnikání vztahující se k této osobě nebo jí provozovanému druhu podnikání, identifikační číslo osob a adresu zapsanou v obchodním rejstříku nebo jiné zákonem upravené evidenci jako místo podnikání, popřípadě jinou adresu pro doručování. Právnícká osoba uvede v podání svůj název nebo obchodní firmu, identifikační číslo osob nebo obdobný údaj a adresu sídla, popřípadě jinou adresu pro doručování. Podání musí obsahovat označení správního orgánu, jemuž je určeno, další náležitosti, které stanoví zákon, a podpis osoby, která je činí.

Podle § 6 odst. 1 zákona o podmínkách provozu je každý, kdo hodlá provozovat na území České republiky silniční motorové vozidlo a přípojně vozidlo, povinen tato vozidla přihlásit k registraci na předepsaném tiskopisu u příslušného obecního úřadu obce s rozšířenou působností, s výjimkou osob, jejichž pobyt na území České republiky netrvá déle než 185 dnů v příslušném kalendářním roce.

V ustanovení § 6 odst. 4 zákona o podmínkách provozu je uvedeno, že přihláška k registraci silničního motorového vozidla a přípojně vozidla musí obsahovat a) údaj o druhu a kategorii silničního motorového vozidla a přípojně vozidla, značku (obchodní název stanovený výrobcem), typ silničního motorového vozidla a přípojně vozidla, obchodní označení, číslo technického průkazu silničního motorového vozidla a přípojně vozidla a číslo schválení technické způsobilosti silničního motorového vozidla a přípojně vozidla, b) údaje o vlastníkovi silničního motorového vozidla a přípojně vozidla podle § 4 odst. 4 písm. a), c) údaje o provozovateli silničního motorového vozidla a přípojně vozidla, není-li vlastník současně provozovatelem silničního motorového vozidla a přípojně vozidla podle § 4 odst. 4 písm. b), d) u silničních motorových vozidel, která jsou vybavena podle přímo použitelného předpisu Evropských společenství záznamovým zařízením, též žádost o vydání paměťové karty vozidla.

Ze žádného ze shora citovaných ustanovení správního řádu a zákona o podmínkách provozu nevyplývá, že by náležitostí žádosti, resp. přihlášky k registraci silničního motorového vozidla a přípojně vozidla, bylo zaplacení poplatku podle § 37e zákona o odpadech. Tato skutečnost nevyplývá ani z tiskopisu přihlášky k registraci vozidla do registru silničních vozidel, která je přílohou č. 1 vyhlášky č. 243/2001 Sb., o registraci vozidel. Dlužno dodat, že doklad o zaplacení poplatku podle § 37e zákona o odpadech není zmíněn ani v ustanovení § 6 odst. 5 zákona o podmínkách provozu, které stanoví, které doklady je nezbytné přiložit k přihlášce silničního motorového vozidla a přípojně vozidla k registraci, ani mezi doklady, které je nutné podle tiskopisu přihlášky k registraci vozidla do registru silničních vozidel přiložit k vyplněnému tiskopisu přihlášky.

Zbývá se tudíž zabývat tím, zda alespoň z ustanovení § 37e zákona o odpadech vyplývá, že povinnou náležitostí přihlášky k registraci silničního motorového vozidla a přípojně vozidla je zaplacení poplatku podle § 37e zákona o odpadech.

Podle § 37e odst. 1 zákona o odpadech je žadatel o registraci použitého vozidla kategorie M1 a N1 do registru silničních vozidel podle jiného právního předpisu povinen

zaplatit poplatek na podporu sběru, zpracování, využití a odstranění vybraných autovraků. Poplatek se platí při první registraci použitého vozidla kategorie M1 a N1 v České republice. Pokud je již vozidlo v České republice registrováno, platí se poplatek při první přeregistraci vozidla.

Z citovaného ustanovení vyplývá, kdo je povinen zaplatit poplatek na podporu sběru, zpracování, využití a odstranění vybraných autovraků, a současně, že se tento poplatek platí pouze jednou, a to při první registraci, resp. při první přeregistraci.

V ustanovení § 37e odst. 2 zákona o odpadech je uvedeno, kdo je osvobozen od placení tohoto poplatku, v odst. 3 téhož ustanovení, jaká je výše poplatku, v odstavci 4 pak, jakým způsobem se prokazuje stupeň plnění příslušné emisní úrovně.

Podle § 37e odst. 4 zákona o odpadech poplatek podle odstavce 3 platí žadatel o registraci použitého vozidla kategorie M1 a N1 do registru silničních motorových vozidel na příslušném obecním úřadu obce s rozšířenou působností. Obecní úřad obce s rozšířenou působností provádějící registraci vystaví po zaplacení žadateli doklad osvědčující, že poplatek byl zaplacen. Na dokladu musí být uvedeno identifikační číslo vozidla (VIN) nebo číslo karosérie, případně podvozku.

Z citovaného ustanovení vyplývá, kde se poplatek platí a jaký doklad je příslušný správní orgán žadateli po zaplacení poplatku povinen vydat.

V ustanovení § 37e odst. 6 zákona o odpadech je stanoveno koho příjmem je zaplacený poplatek a k jakému dni se poplatky převádějí.

Je nezbytné uzavřít, že z ustanovení § 37e zákona o odpadech nevyplývá, že povinnou náležitostí přihlášky k registraci silničního motorového vozidla a přípojného vozidla je zaplacení poplatku podle § 37e zákona o odpadech. Nevyplývá z něho ostatně ani povinnost přiložit doklad o zaplacení tohoto poplatku k přihlášce k registraci silničního motorového vozidla a přípojného vozidla.

Správní orgány tudíž nebyly oprávněny řízení zastavit podle § 66 odst. 1 písm. c) správního řádu, neboť žádost žalobce neobsahovala vadu, která by bránila pokračování v řízení.

Vzhledem k tomu, že žaloba byla důvodná, soud napadené rozhodnutí zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 s.ř.s.). Nezákonností trpí i prvoinstanční rozhodnutí, a proto soud rozhodl také o jeho zrušení (§ 78 odst. 3 s.ř.s.). S ohledem na zrušení napadeného rozhodnutí, soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto mu soud přiznal v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 2.000 Kč a v odměně advokáta za 3 úkony právní služby, a to za

jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d), když advokát jménem žalobce podal žalobu, a jeden právní úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. písm. g) vyhl.č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, když se advokát zúčastnil soudního jednání konaného dne 30.11.2011. Podle § 9 odst. 3 písm. f) a § 7 bod 5. vyhl.č. 177/1996 Sb., činí sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního částku 2.100 Kč. Přiznaná náhrada odměny za právní služby celkem činí 6.300 Kč. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč. Advokát ve věci učinil celkem tři úkony, a proto soud přiznal žalobci částku ve výši 900 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupcem žalobce je advokát, který je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšují se náklady řízení o částku odpovídající této dani. Částka daně z přidané hodnoty činí 1.440 Kč, náklady řízení tedy včetně DPH činí částku ve výši 10.640 Kč. Lhůtu k plnění určil soud podle § 160 odst. 1 zák.č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s. Místo plnění určil soud v souladu s § 149 odst. 1 zák.č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 30. listopadu 2011

JUDr. Zdeněk Pivoňka
předseda senátu